

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **AV MEDIA, a.s.**, se sídlem Pražská 1335/63, Praha 10, zastoupený JUDr. Robertem Nerudou, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2018, č. j. 31 A 57/2018 – 66, o návrhu žalobce na vydání předběžného opatření,

### t a k t o :

Návrh žalobce, aby Nejvyšší správní soud uložil žalovanému povinnost zdržet se v rámci správního řízení označeného sp. zn. ÚOHS-S0040/2018/KD nakládání s dokumenty, které byly zajištěny v průběhu místního šetření dne 8. 3. 2018 v prostorách žalobce, dále též aby uložil žalovanému povinnost takové dokumenty vrátit žalobci po dobu řízení o kasační stížnosti a aby žalovanému zakázal vyžadování doplňujících informací a podkladů od žalobce, které by měly s takovými dokumenty jakoukoli přímou či nepřímou souvislost, **s e z a m í t á .**

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Včasné podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti nezákonnému zásahu žalovaného. Stěžovatel se žalobou domáhal určení, že zásah žalovaného, spočívající v provedení místního šetření dne 8. 3. 2018 v obchodních prostorách stěžovatele na adrese Pražská 1335/63, Praha 10, na základě Pověření k provedení šetření na místě ze dne 5. 3. 2018, č. j. ÚOHS-03936/2018/852/RSk, byl nezákonný, a dále se domáhal uložení povinnosti žalovanému vrátit kopie obchodních záznamů zajištěné při předmětném místním šetření a zdržet se použití jejich obsahu v rámci vedeného řízení označeného sp. zn. ÚOHS-S0040/2018/KD, jakož i v rámci jakéhokoli jiného řízení.

[2] Stěžovatel v podání obsahujícím kasační stížnost taktéž navrhl, aby Nejvyšší správní soud vydal předběžné opatření, kterým by uložil žalovanému povinnost zdržet se v rámci

správního řízení označeného sp. zn. ÚOHS-S0040/2018/KD nakládání s dokumenty, jež byly zajištěny v průběhu místního šetření dne 8. 3. 2018 v prostorách stěžovatele, rovněž aby uložil žalovanému povinnost takové dokumenty vrátit žalobci po dobu řízení o kasační stížnosti a zakázal žalovanému vyžadování doplňujících informací a podkladů od stěžovatele, které by měly s takovými dokumenty jakoukoli přímou či nepřímou souvislost.

[3] Návrh na vydání výše formulovaného předběžného opatření odůvodnil stěžovatel tím, že v průběhu místního šetření v jeho obchodních prostorách zajistil žalovaný řadu interních dokumentů stěžovatele, které nadále využívá v rámci příslušného správního řízení a z obsahu těchto dokumentů přitom vychází (nakládá s nimi). Nadto žalovaný uvedené dokumenty využil rovněž k zahájení dalšího, odlišného, správního řízení, které s původním místním šetřením vůbec nesouviselo. Rovněž na základě zajištěných interních dokumentů následně došlo k provedení dalších místních šetření. Tímto dochází k pokračování zásahu do subjektivních práv stěžovatele. Na základě informací ze zajištěných dokumentů také žalovaný rozšířil svou vyšetřovací činnost na další soukromoprávní subjekty, u kterých následně provedl místní šetření (společnost Nowatron Elektronik, spol. s r. o., se sídlem Na Radosti 298/4, Praha 5, resp. pokus o provedení místního šetření u společnosti SCIENTIA AGENCY, s. r. o., se sídlem Jungmannova 31/23, Praha 1). Žalovaný také kontinuálně porušuje právo stěžovatele na ochranu obchodního tajemství, když do svého úředního dokumentu „záznam o provedení důkazů“ zahrnul informace, které jsou předmětem obchodního tajemství stěžovatele, a následně tento úřední dokument zpřístupnil bez jakékoli ochrany ostatním účastníkům správního řízení.

[4] Stěžovatel tvrdí, že mu v souvislosti s uvedeným počínáním žalovaného hrozí závažná reputační újma, pokud by na veřejnost unikly informace o rozsahu správního řízení, v rámci něhož bylo provedeno napadené místní šetření. Zásadní negativní dopady by pro stěžovatele zejména mělo, pokud by se žalovaný rozhodl zveřejnit skutečnost, že s ním zahájil správní řízení ve věci údajného všeobecného kartelu v oblasti „realizací expozic“. Dále se žalovaný opakovaně obrací na zadavatele s žádostmi o informace, v nichž specifikuje, že prošetřuje podezření z kartelového jednání, přičemž v záhlaví takových žádostí je uvedena spisová značka, z níž je patrné, že žalovaný v dané věci vede správní řízení, a tedy že sdělované podezření považuje za vážné. Žalovaný tak zadavatele informuje o tom, že omezený okruh společností, které poskytují dotčené služby, se měl účastnit *bid riggingu* zaměřeného proti těmto zadavatelům. Žalovaný přitom v dotčených žádostech nijak neuvádí, že zahájení správního řízení nepředjímá jeho výsledek, resp. že jej nelze považovat za indikaci, že dotčené společnosti budou v řízení usvědčeny. V případech, kdy se stěžovatel jako uchazeč určitého zadávacího řízení účastnil, tedy na něho přímo dopadají popisované difamační účinky postupů žalovaného. Stěžovatel odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího soudu Slovenské republiky ze dne 28. 4. 2016, zn. 8Sžnz/2/2015-221, s tím, že pokud dojde při místním šetření ke shromáždění a zajištění materiálů šetřeného subjektu, dochází k porušení práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním anebo jiným zneužíváním údajů o takovém subjektu (čl. 19 odst. 3 Ústavy Slovenskej republiky). Obdobně odkazuje stěžovatel na nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, s tím, že zabránění dokumentů lze obecně považovat za

pokračování

samostatný nezákonný zásah napadnutelný zásahovou žalobou, tj. zásah spočívající ve vyvolání trvajících stavu.

[5] Stěžovatel k návrhu na vydání předběžného opatření rovněž uvádí, že okolnost, že žalovaný s kopiemi nezákonně zajištěných dokumentů nadále nakládá k tíži stěžovatele a přihlíží k nim v rámci řízení, vede k dalším dílčím zásahům do sféry právem chráněných zájmů stěžovatele. Z tohoto důvodu tedy napadené místní šetření žalovaného představuje trvající zásah do veřejných subjektivních práv stěžovatele, v jehož důsledku stěžovateli hrozí vznik nenahraditelné majetkové i nemajetkové újmy, a to zejména v podobě trvajících zásahu do ústavně garantovaného práva na všeobecnou ochranu svobodné sféry stěžovatele a osobnostní újmy stěžovatele.

[6] Nejvyšší správní soud si dále vyžádal vyjádření žalovaného k výše specifikovanému návrhu na vydání předběžného opatření. Žalovaný ve svém podání ze dne 6. 8. 2018 vyjádřil přesvědčení, že žádnou svou činností nemůže objektivně způsobit újmu na pověsti stěžovatele tím, že by se o skutečnosti vedení předmětného správního řízení a provedení místního šetření v obchodních prostorách stěžovatele dozvěděla veřejnost. Řízení před žalovaným je ovládáno zásadou neveřejnosti, na rozdíl od jednání v soudních řízeních. Pokud se tedy stěžovatel obrátil s žalobou na ochranu před nezákonným zásahem na krajský soud, musel počítat s tím, že se jeho věc dostane do veřejné sféry. Přestože v řízení o stěžovatelově žalobě nebylo nařízeno a provedeno soudní jednání, nejpozději vyhlášením napadeného rozsudku byla věc stěžovatele zveřejněna. Jelikož předmětem jeho zásahové žaloby bylo právě provedení šetření na místě v obchodních prostorách, nelze považovat tyto skutečnosti za veřejnosti neznámé či utajené a dovozovat, že jejich zveřejnění by mohlo stěžovateli způsobit újmu. Součástí běžné praxe Nejvyššího správního soudu je i uveřejňování jeho rozsudků a rozsudků krajských soudů ve věcech správního soudnictví na webových stránkách [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz). Velmi těžko tedy zabrání jakékoli předběžné opatření zakazující žalovanému užívat zajištěné dokumenty pro vedení správního řízení tomu, aby se s informací o tom, že je se stěžovatelem vedeno správní řízení a že v jeho obchodních prostorách bylo provedeno místní šetření, operovalo ve veřejném sektoru. Stěžovateli proto již na základě provedení zveřejnění napadeného rozsudku na webových stránkách Nejvyššího správního soudu žádná další újma na jeho pověsti nehrozí, a není proto namístě vydávat (i z tohoto proklamovaného důvodu) požadované předběžné opatření. Žalovaný dále podotýká, že stěžovatel namítá zásah do svého práva na informační sebeurčení v situaci, kdy byl postup žalovaného podroben řádnému přezkumu krajským soudem. Nejde tedy o stav, kdy by se stěžovatel domáhal zastavení postupu žalovaného v řízení bezprostředně po provedení místního šetření a ještě by k žádné kontrole ze strany moci soudní nedošlo. Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem a nemá automaticky odkladný účinek. Po pravomocném zamítnutí stěžovatelovy žaloby na ochranu před nezákonným zásahem by nemělo být na postup žalovaného nahlíženo jako na postup nezákonný, který by neoprávněně zasahoval do stěžovatelova práva na informační sebeurčení. Žalovaný podotýká, že zahájení správního řízení ani provádění procesních úkonů ve věci nemohou být předmětem samostatné zásahové žaloby, neboť jsou samostatně soudně přezkoumatelné v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve věci. Pokud by byly úkony žalovaného v rámci vedení správního řízení zatíženy nezákonností, bude se moci stěžovatel odpovídající ochrany dovolávat v rámci žaloby proti rozhodnutí. V hypotetickém případě, kdy by byly kopie dokumentů zajištěné v rámci

místního šetření pro další řízení nepoužitelné z důvodu jejich nezákonného získání, budou všechny kroky žalovaného podrobeny soudnímu přezkumu v rámci žaloby proti rozhodnutí. Nelze tedy kroky žalovaného při vedení řízení považovat za kroky, které by snad mařily smysl řízení o kasační stížnosti, nebo způsobovaly stěžovateli nenahraditelnou újmu. Krom toho žalovaný podotýká, že správní spis v této věci a také ve stěžovatelem vzpomínaném řízení se společností Nowatron elektronik, spol. s r. o., se nachází u Nejvyššího správního soudu, resp. u krajského soudu. Bez těchto spisů je tedy možnost dalšího vedení správního řízení ze strany žalovaného z objektivních důvodů omezena, neboť žalovaný nemá ve své přímé dispozici shromážděné důkazy, aby s nimi mohl dále pracovat a bezproblémově pokračovat v šetření, resp. provádět rozsáhlejší dožadování a shromažďování informací, kterého se stěžovatel údajně obává. Pokud stěžovatel namítal ohrožení svého práva na ochranu obchodního tajemství, žalovaný k tomuto opáčil, že zpracování úředního záznamu č. j. ÚOHS-S0040/2018/KD-07694/2018/852/Rsk zal. na č. l. 1111 a násl. spisu sp. zn. ÚOHS-30040/2018/KD nebylo předmětem zásahové žaloby stěžovatele. Nadto uvedený záznam obsahuje pouze údaje o tom, jací soutěžitelé jsou v dokumentech zajištěných na místním šetření v obchodních prostorách stěžovatel jmenováni, dále jsou zde identifikovány veřejné zakázky zmíněné v těchto dokumentech, několik citací se týká aktivit společnosti SCIENTICA AGENCY, s.r.o. a konečně obsahuje citaci z dokumentu „A2“ o tom, že zmíněná společnost a společnost Nowatron Elektronik „vzaly“ určité projekty. Obchodní tajemství je definováno v § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Údaje o formách, sídlech a jednatelech právnických osob jsou běžně dostupné v obchodním rejstříku, stejně jako údaje o zakázkách vyhlášených veřejnými zadavateli ve Věstníku veřejných zakázek. Informace o konkurenčních společnostech a o tom, kam tyto společnosti podaly nabídky a jaké projekty získaly, již s ohledem na to, že jsou známy stěžovateli, nemohou být předmětem obchodního tajemství, neboť jsou známé v příslušných obchodních kruzích. Tyto informace se navíc netýkají závodu stěžovatele ani jeho samotného. Na základě uvedeného má žalovaný za to, že pro vydání stěžovatelem navrhovaného předběžného opatření nejsou splněny zákonné podmínky dle § 38 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud předtím, než posoudil důvodnost návrhu na vydání předběžného opatření, ověřil naplnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Poté, co učinil závěr o bezvadnosti kasační stížnosti, včasnosti jejího podání, naplnění podmínky zastoupení stěžovatele advokátem a zaplacení soudního poplatku, přistoupil soud bez zbytečného odkladu (§ 38 odst. 3 s. ř. s.) k rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření.

[8] Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. platí, že „[b]yl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímne upravit poměry účastníků pro brozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.“ S ohledem na § 120 s. ř. s. lze uvedeného ustanovení užít přiměřeně i v řízení o kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006 – 37).

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že se obsahově obdobným návrhem na vydání předběžného opatření zabýval v řízení vedeném pod sp. zn. 6 As 113/2017 a rozhodl o

pokračování

něm usnesením ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6 As 113/2017 – 61, tak, že návrh zamítl. V odkazované věci se rovněž v základu jednalo o řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, kterému předcházelo provedení místního šetření žalovaným v obchodních prostorách tehdejší stěžovatelky. I v odkazovaném případě předtím krajský soud vyhověl návrhu na vydání obsahově shodného předběžného opatření. Nejvyšší správní soud v uvedeném usnesení konstatoval, že *„vydání předběžného opatření odůvodňuje pouze hrozící zásah do práv navrhovatele takové intenzity, že by nebylo možné po něm požadovat tento zásah, byť krátkodobě snášet, přičemž by v důsledku takového zásahu mohlo dojít k nenávratným škodám. Tak tomu však v případě stěžovatelky není. Z toho, že se žalovaný seznámí s obsahem zajištěných dokumentů, stěžovatelce žádná bezprostřední újma nehrozí. Obdobný závěr lze vztáhnout i na možnost, že by žalovaný mohl po stěžovatelce požadovat doplňující informace k zajištěným podkladům. Hrozící vážnou újmu by Nejvyšší správní soud shledal například v případě, kdy by bez zásahu v podobě nařízení předběžného opatření hrozilo například znemožnění výkonu hospodářské činnosti stěžovatelky či jeho podstatné omezení, případně jiný postup mající na stěžovatelku likvidační dopady (usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. ledna 2010, č. j. 62 Af 3/2010 - 72). Žádná taková nebezpečí však stěžovatelka v souvislosti se zajištěním svých obchodních záznamů neuváděla. Výkon kontrolních oprávnění ze strany orgánů veřejné správy sice obvykle představuje určitý zásah do práv adresátů jejich činnosti, jde však o standardní situaci uplatnění zákonné pravomoci orgánu veřejné moci. Nevybočí-li svou intenzitou z obvyklých mezí, nemůže sám o sobě zásah ze strany moci soudní v podobě předběžného opatření odůvodnit. Návrh na vydání předběžného opatření nemíří proti vlastnímu žalobou naříkanému zásahu, nýbrž jen do jeho důsledků. Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelkou, že by si žalovaný „založil možnost neomezeně zasahovat“ do jejích práv. Aktuální možnosti žalovaného, jak zasáhnout do práva stěžovatelky na informační sebeurčení, je omezena obsahem již zajištěných dokumentů, přičemž (a to je nutno zdůraznit) podle pravomocného rozsudku krajského soudu místní šetření, při němž žalovaný kopie dokumentů pořídil, proběhlo v zákonem vymezených mantinelech. Turzení stěžovatelky, že žalovaný může místní šetření kdykoli provést, sice nemusí být zcela neopodstatněné, nicméně nově nařízené místní šetření by již nespadlo do rámce tohoto řízení (představovalo by zcela nový zásah, proti němuž by se stěžovatelka mohla bránit samostatnou žalobou), a proto je nelze žalovanému předběžným opatřením zakázat (srov. usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. června 2010, č. j. 17 Ad 10/2010 - 54). Jak Ústavní soud konstatoval v usnesení ze dne 6. srpna 2008 sp. zn. II. ÚS 808/08, „institut předběžného opatření má mimořádný a dočasný charakter [...]“. Vydání předběžného opatření je proto vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce popsal slovy o (hrozící) vážné újmě (nikoli tak každé újmě).“ Stěžovatelka svou argumentací Nejvyšší správní soud nepřesvědčila, že by právě její situace odůvodňovala užití tohoto výjimečného institutu. V případě, že by Nejvyšší správní soud stěžovatelce vyhověl, otevřel by cestu pro mechanické nařizování předběžných opatření ve všech případech žalob brojících proti místnímu šetření podle zákona o ochraně hospodářské soutěže (případně proti obdobným postupům v rámci jiných odvětví činnosti veřejné správy), a fakticky by popřel zákonodárcem předpokládanou mimořádnost tohoto institutu. (...) Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelkou ani v tom, že podmínky, za nichž nyní Nejvyšší správní soud její návrh posuzuje, jsou totožné s těmi, za kterých rozhodoval krajský soud. Jak již bylo naznačeno výše, v současné situaci je zde pravomocný rozsudek, jímž krajský soud posoudil místní šetření provedená žalovaným jako zákonná. Do té doby, než Nejvyšší správní soud případně na základě kasační stížnosti toto rozhodnutí zruší, je třeba respektovat presumpci jeho správnosti a zákonnosti.*

*I z toho důvodu Nejvyšší správní soud návrh stěžovatelky na vydání předběžného opatření zamítl.“*

[10] Nejvyšší správní soud odkazuje na názor vyjádřený ve výše citovaném usnesení ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6 As 113/2017 – 61, který shledává přílehlavým i pro nynější návrh na vydání předběžného opatření. Soud považuje za dostatečné, bylo-li stěžovatelem navržené předběžné opatření vydáno již krajským soudem a jeho účinky tak trvaly po dobu probíhajícího řízení o žalobě. Nic nenasvědčuje tomu, že by stěžovateli hrozila vážná újma. Zejména lze přisvědčit vyjádření žalovaného, dle kterého by v případě pravomocného závěru soudu o nezákonnosti provedení místního šetření bylo namíste tímto (nezákonně) získané důkazy vyloučit z dalšího použití žalovaným pro jejich důkazní nezpůsobilost. Tvrzení stěžovatele jsou pak v ohledu poškození dobré pověsti jeho obchodní firmy hypotetická a zakládají se na předpokladu specifického a ryze subjektivního vnímání skutečnosti vedení předmětného správního řízení a provedení místního šetření obchodními partnery stěžovatele, přičemž předjímá důsledky, které z takových informací vyvodí (jestli vůbec nějaké). Ostatně, jak správně podotkl žalovaný, napadený rozsudek krajského soudu lze dohledat na webových stránkách Nejvyššího správního soudu; obdobně by stěžovatel mohl napadat ústavně zakotvenou právní úpravu veřejného vyhlásování rozsudků, neboť i tím by podle něj docházelo ke zveřejnění „difamující“ informace v době, kdy stěžovatel ještě má k dispozici např. mimořádný opravný prostředek nebo případně ústavní stížnost. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že hrozící vážná újma ve smyslu § 38 odst. 1 s. ř. s. musí být jednak vysoce pravděpodobná, a dále také do určité míry atypická pro srovnatelné případy daného druhu. Naproti tomu v nynější věci Nejvyšší správní soud neshledal, že by byly přítomny mimořádné okolnosti, které by potenciální újmu stěžovatele měly zintenzivnit oproti jiným případům, kdy žalovaný provedl místní šetření v rámci správního řízení s podezřením na uzavření a realizaci zakázaných dohod ve smyslu ochrany hospodářské soutěže.

[11] Byť se tedy Nejvyšší správní soud ztotožňuje s důvody, pro které krajský soud přistoupil k vydání stěžovatelem navrhovaného předběžného opatření, neshledává je dostatečně pádnými a podloženými pro reinstalaci krajským soudem přijatého předběžného opatření i po dobu řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 120 s. ř. s. se § 38 téhož zákona použije pro řízení o kasační stížnosti přiměřeně. Právě apel na přiměřenost použití předmětného ustanovení značí povinnost soudu zohlednit specifika řízení o kasační stížnosti v kontrastu s řízením o žalobě. Vzhledem k tomu, že proti provedení místního šetření v obchodních prostorách subjektu žalovaným je dle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu třeba bránit se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, je z povahy věci řízení o žalobě prvním „prostředkem nápravy“, který se dotčenému subjektu v rámci právního řádu skýtá. Pro vyhovění návrhu na vydání předběžného opatření, kterým by byly účinky naříkaného zásahu sistovány, se jedná o zásadní skutečnost. Naproti tomu v řízení o kasační stížnosti již existuje pravomocné rozhodnutí soudu ve věci zákonnosti či nezákonnosti naříkaného zásahu a dotčenému subjektu se tak již dostalo jednak procesního benefitu v podobě přednostního projednání věci dle § 56 odst. 3 s. ř. s., které má jistě pozitivní vliv na případnou délku trvání zásahu, a krom toho mohl i navrhnout vydání předběžného opatření, čímž je v případě tohoto žalobního typu efektivně suplována možnost návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Není přitom zcela ojedinělé, že zvláštní

pokračování

zákon přiznává odkladný účinek žalobě proti rozhodnutí, aniž by obdobně normoval i pro případné řízení o kasační stížnosti (např. žaloba a kasační stížnost ve věcech rozhodnutí o uložení správního vyhoštění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů). I z toho je patrné, že tytéž důvody, které mohou být postačující pro vydání předběžného opatření v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, nemusí být dostatečné pro vydání předběžného opatření v řízení o následné kasační stížnosti.

[12] Nejvyšší správní soud tedy v souladu se svou dřívější rozhodovací činností dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro vydání stěžovatelem specifikovaného předběžného opatření, a proto návrh zamítl. Závěrem přitom podotýká, že tímto postupem Nejvyšší správní soud nikterak nepředjímá věcné posouzení důvodnosti kasační stížnosti a tedy procesní vyústění věci samé.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2018

JUDr. Miluše Došková  
předsedkyně senátu